

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

КЛАС 6

ДАТА на 9.03.19.

УЧИТЕЛЬ У. Лозинська

Читання: копія „Чата“ – вразно читати і
всіми переказати.

Мова: „Ватра“ ст. 124-125 „Трислівник“ –
знати правило. Вправа 40 (а, б) – пись-
мово.

9 березня – шкільне Шевченківське
свято а 10 березня – громадське.

Прошу прийти всіх у вишиванках
і вивести слова пісень напам'ять.

Дякую.

НАТА

То було давно, коли недобрий цар наказав заслати славного українського поета Тараса Шевченка далеко-далеко від рідної України, у відлюдні степи. Нічого там не було, тільки піски, порослі рідкою травою, кілька дерев і сірий будинок-казарма, де мешкали солдати. Така була кара Тарасові за те, що любив свій народ і не давав чужому цареві кривдити його.

Сумно, дуже сумно було солдатів Тарасові. Сумно світило там сонце, сумно гуділи вітри по степах, сумно дивились солдати з-під насуплених брів. А Тарасові так хотілося з кимось щиро порозмовляти. Та звідки взяти друга?

Одного разу на подвір'ї з'явилась дівчинка. То була Наталочка, п'ятирічна доня нового коменданта майора Ускова. Там вона побачила вусатого солдата, що ласкаво її привітав. Усмішка солдата була така приязна, а голос такий ласкавий, що дівчинка зразу його полюбила. З того часу обое стали щирими приятелями.

Побачив це майор Усков, покликав солдата до себе і запитав, хто він.

— Рядовий Тарас Григорович Шевченко! — відповів Тарас, випрямившись по-військовому.

— То ви Шевченко! — здивувався Усков. Він чув, що тут живе якийсь Шевченко, що писав вірші проти царя, і тепер не вільно йому ні писати, ні малювати. Але той Шевченко виглядав на добру, ласкаву людину, і майор сам його вподобав.

Дружба малої дівчинки з Тарасом полегшила долю славного поета. Майор Усков дозволив Тарасові писати й малювати, аби ніхто не бачив. У вільні від військової служби години "дядько Тарас" бавився з дівчиною, розказував їй казки, співав пісні і придумував їй на радість усякі несподіванки. Одного вечора на Натині іменини в садку біля дому майора Ускова заясніли в темряві великі букви: "Ната". Вони висіли в повітрі, ніби чотири зірки. То Тарас завісив на шнурку вирізані з паперу літери і примостив за ними ліхтарики. Ната дуже зраділа.

П'ять літ осолоджувала приязнь малої дитини гірку неволю Тараса Шевченка. Тарас і Ната були друзі, яких мало. І після розстання писали одне до одного сердечні листки. Коли Ната виросла, описала свої спомини про славного на весь світ поета в книжці "Спомини Ната про дядька Тараса".